

Talisman

„Není to krádež,“ přesvědčoval jsem se trochu příliš nahlas vzhledem k tomu, že jediný, kdo mě mohl slyšet, byl půl metru vysoký kočkoveverčák, jenž se právě pilně zabýval číselným zámekem, který jediný stál mezi námi a obsahem skleněné vitríny zastavárny.

Reichis soustředěně tiskl jedno své chlupaté ucho k zámku a šikovnými tlapami rychle otáčel třemi malými lesklými kroužky.

„Neotravuj!“ zaprskal zlostně. „Není to tak snadné, jak se zdá.“ Tlustý zadek se mu třásl rozčilením.

Pokud jste ještě nikdy neviděli kočkoveverku, tak si představte kočku s mrzutým výrazem, dlouhým chlupatým ocasem a tenkými kožnatými záhyby porostlými srstí mezi předními a zadními nohama, jež umožňují plachtit ve vzduchu způsobem, který jednou působí směšně, jindy zas nahání hrůzu. A abych nezapomněl, přidejte k tomu náтуру zloděje, vyděrače, a pokud věříte Reichisovým povídačkám, i několikanásobného vraha.

„Už to skoro je,“ oznámil.

To opakoval téměř celou hodinu.

Mezerami mezi dřevěnými lafkami na průčelním okně zastavárny a pode dveřmi začaly dovnitř pronikat paprsky světla. Brzy se hlavní ulice zaplní lidmi, kteří budou otevírat své krámky nebo postávat před hostincem v očekávání veledůležitého prvního ranního panáka. Zde v pohraničí bylo běžné, že se chlapi dostávali do alkoholového opojení ještě před snídaní. To byl také jeden z důvodů, proč lidé řešili prakticky všechny spory násilím. Proto jsem také začínal být trochu nervózní. „Mohli jsme prostě rozbit sklo a nechat mu tam něco peněz na úhradu škody,“ poznamenal jsem.

„Rozbit sklo? Amatére,“ zavrčel Reichis opovržlivě a dal tím jasně najevo, co si o tomto nápadu myslí. Začal se opět věnovat zámku. „Jen klid... klid...“

Ozvalo se cvaknutí a v následující vteřině Reichis pyšně zvedl tlapy, ve kterých držel složitý lesklý zámek. „Sleduješ?“ holedbal se. „*Takhle* se dělá správná vloupačka!“

„*Není* to vloupačka,“ namítl jsem už asi podvanácté od chvíle, co jsme v noci vnikli do zastavárny. „*Zaplatili* jsme mu za ten talisman, nepamatuješ se? To on vzal na hůl *nás*.“

Reichis pohrdavě zafrkal. „A co jsi s tím udělal, Kellene? Jen jsi tam stál jako pitomec, zatímco on si strkal do kapsy náš těžce vydělaný peníz. To jsi udělal!“

Pokud sahá má paměť, Reichis si v životě žádný peníz *nevydělal*. „Měls mu rozervat krk zubama, jak jsem ti říkal,“ pokračoval.

Správné řešení těch nejožehavějších problémů – alespoň pro kočkoveverky – je jít přímo ke zdroji potíží, pořádně se mu zakousnout do krku a odejít s pokud možno co největším kusem krvavého masa.

Přenechal jsem mu poslední slovo, natáhl jsem se přes něj a otevřel jsem skleněné dveře vitríny. Z ní jsem sebral malý stříbrný zvoneček připevněný k tenkému kovovému kroužku. Piktogramy vyleptané podél jeho okraje zazářily v pološeru: bylo to umlčovací kouzlo. Účinné jan'tepské umlčovací kouzlo. S jeho pomocí jsem mohl používat magii, aniž bych za sebou zanechával ozvěnu, která by umožnila lovcům lidí nás vystopovat. Poprvé od doby, co jsme opustili jan'tepské území, jsem cítil, že dýchám opět skoro – skoro – volně.

„Hele, Kellene?“ zajímal se Reichis, vyskočil na pult a pohlédl na stříbrný kroužek v mé ruce. „Ty značky na talismanu – jsou kouzelné, že jo?“

„Tak trochu. Spíš je to způsob, jak uchovat kouzlo v talismanu.“ Otočil jsem se a zkoumavě na něho pohlédl. „Odkdy se zajímáš o magii?“

Zvedl tlapu, v níž držel číselný zámek. „Od té doby, co tahle věc začala svítit.“

Kolem válcovitého pouzdra rudě světélkovaly tři řady složitých piktogramů. Vzpomínám si, že vzápětí se rozlétly dveře, zastavárnu zalilo sluneční světlo a dovnitř vrazila nejasná postava, která mě povalila na zem a rázně tak ukončila vloupání, které, když o něm zpětně uvažuji, mohlo vyjít, kdyby bylo pečlivěji naplánováno.

Čtyři měsíce v pohraničí mě přivedly k neoddiskutovatelnému závěru: stal se ze mě dokonalý vyvrhel. Neulovil jsem nic, co by stálo za řeč, zabloudil jsem všude, kam jsem přišel, a zdálo se, že každá osoba, s kterou jsem se setkal, si našla víc než dobrý důvod, aby mě oloupila nebo zabila.

Někdy obojí.